

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj : S1 3 U 028034 18 U
Sarajevo, 09.10.2019.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Brkić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Stanke Ćeklić kao zapisničara, u upravnom sporu tužioca, Udruženje za borbu protiv korupcije u BiH "Transparency International" Bosne i Hercegovine, Banja Luka, Gajeva 2, protiv rješenja broj A-I-83/16 od 03.01.2018.godine tuženog Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09.10.2019. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništava se rješenje tuženog A-I-83/16 od 03.01.2018. godine i prvostepeno rješenje isti broj od 12.12.2017. godine i spis vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 100,00 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja ove presude, dok se sa viškom potraživanja, preko dosuđenog, zahtjev odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tuženog kao u uvodu ove presude, odbijena je kao neosnovana tužiočeva žalba izjavljena protiv zaključka tuženog od 12.12.2017. godine, kojim je odbačen zahtjev tužiočev za pristup informacija, jer isti nije predat u skladu sa članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH.

Blagovremeno izjavljenom tužbom, tužilac osporava konačno rješenje tužene zbog pogrešne primjene materijalnog prava, povrede odredaba postupka kao i zbog nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjenično stanja. U tužbi se navodi da presudom ovoga suda broj: S1 3 U 022149 16 U od 27.11.2017.godine, uvažena tužba istog tužioca, te poništeno rješenje tužene broj: A-I-83/16 od 27.04.2016. godine i prvostepeno rješenje od 08.04.2016. godine, pa da je nakon toga tuženi donio osporeni zaključak od 12.12.2017.godine u kojem je naveo da nije u mogućnosti da obradi zahtjev za pristup informacijama, jer isti nije predat u skladu sa članom 11.stav

3. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH. Nadalje da je tužilac protiv navedenog zaključka, izjavio žalbu, pa da od strane v.d. glavnog tužioca donesen osporeni akt, kojim je žalba odbijena kao neosnovana uz obrazloženje da je tužilac zahtijevao dostavu ličnih informacija, a što nije slučaj, jer tužilac nije tražio pristup nečijim ličnim informacijama, već pristup informaciji da li je Tužilaštvo BiH podiglo optužnicu u određenom krivičnom predmetu tj. da li je podignuta optužnica u predmetu trgovine dionicama firme „Bosnalijek“. Također se ukazuje da je osporenim aktom je povrijeđena i odredba člana 62. Zakona o upravnim sporovima BiH, jer tuženi nije postupio po uputama iz ranije presude ovoga suda, već suprotno istim, zaključio da zahtjev nije moguće obraditi iz procesnih razloga. Tužilac ističe da je pogrešno tuženi utvrdio i činjenično stanje, kada je našao da se radi o ličnoj informaciji, a ne o informaciji koja je pod kontrolom Tužilaštva BiH, kao javnog organa. Zbog svega naprijed navedenog, tužilac predlaže ovome Sudu da u smislu člana 63. Zakona o upravnim sporovima BiH, usvoji tužbu i sam presudom riješi ovu upravnu stvar, koja će u svemu zamijeniti poništeni akt, te također predlaže i pokretanje disciplinskog postupka protiv odgovornog lica u smislu odredbe člana 64. stav 4. Zakona o upravnim sporovima BiH. Na kraju predlaže da Sud obaveže tuženog da mu naknadi troškove ovoga spora i to taksu na tužbu i presudu u smislu člana 61. istog Zakona.

U odgovoru na tužbu, tuženi je u cijelosti osporio navode tužioca kao neosnovane, pa je predložio da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz sljedećih razloga:

Osporenim rješenjem odbijena je tužiočeva žalba izjavljena protiv zaključka od 12.12.2017. godine kojim je odlučeno da tuženi nije u mogućnosti da obradi zahtjev za pristup informacija tužiocu, jer je predmetni zahtjev nije predat u skladu sa članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacija u BiH. Iz obrazloženje osporenog akta proizilazi da tuženi smatra da tražena informacija predstavlja informaciju u smislu člana 3. stav. 1. tačka a) Zakon o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, („Službeni glasnik BiH“ broj: 28/00,45/06,102/09. i 62/11 u dajem tekstu skraćeno: ZSPI) te da je u konkretnom slučaju zahtjevan pristup ličnoj informaciji, shodno odredbi člana 3. stav 2. tačka d) istog Zakona. Nadalje, da je odredbom člana 11. stav 3. ZSPI propisan i poseban postupak predaje zahtjeva koji se odnosi na lične informacije, pa da u konkretnom slučaju, zahtjev ne sadrži Zakonom propisane elemente uslijed čega predmetni zahtjev nije moguće obraditi jer nije predat na Zakonom predviđen način. Na kraju se zaključuje da sloboda pristupu informacija nema prioritet nad zaštitom ličnih podataka, a prema odredbi člana 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH.

Ova odluka tuženog, ponovo je dovedena je u sumnju prigovorima tužbe.

Zakon o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, („Službeni glasnik BiH“ broj: 28/00,45/06,102/09. i 62/11), uređuje pitanja prikupljanja, korištenja i pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnih organa. Članom 1. tog zakona je uređeno da je cilj Zakona ustanoviti da informacije pod kontrolom javnog organa

predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, da su ove informacije neophodne za demokratski proces, da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije i da se omogući svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu i daje komentar na lične informacije, pod kontrolom javnog organa.

Nadalje članom 3. ZSPI su date definicije kako informacije tako i ličnih informacija gdje je propisano da je lična informacija je svaka informacija koja se odnosi na fizički subjekt koji se može neposredno ili posredno identificirati s činjenicama, naročito uključujući: identifikacioni broj, fizički, mentalni, privredni, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet te osobe. Dok je članom 11. stav 3. istog zakona propisan postupak podnošenja zahtjeva za pristup ličnoj informaciji .

Međutim tuženi u osporenom aktu uopšte nije u smislu testa proporcionalnosti cijenio odnos između prava na privatnost lica na kojeg se zahtijevana informacija odnosi u odnosu na test javnog interesa (član 9 ZSPI) tj. da javnost ima pravo da im se takva informacija, ako što je podizanje optužnice saopšti. Naime kako je naprijed navedeno, cilj ovoga zakona je da u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, javni organi objave informacije, a ne kao što je to slučaj u osporenom aktu da „a priori“ (unaprijed) proglasiti određenu informaciju ličnom i na takav način spriječiti objavljivanje iste.

Tuženi također nije uzeo u obzir niti Konvenciju Vijeća Evrope o pristupu službenim dokumentima („Službeni glasnik BiH“-Međunarodni ugovori broj : 8/11) koju je Bosna i Hercegovina ratifikovala 30.09.2011. godine. Naime istom Konvencijom je članom 1. stav 2. između ostalog propisano da su javni organi vlasti i pravosudna organi tj. u konkretnom slučaju tuženi, te da zakonom mogu biti propisana ograničenja pristupu informacija između ostalog zbog privatnost i drugi legitimni privatni interesi (član 3.stav 1. tačka f)). Međutim istim članom stavom 2. propisano je da Pristup informacijama sadržan u zvaničnim dokumentima može biti odbijen ako se otkrivanje informacija ili se čini da će njihovo otkrivanje ugroziti bilo koji od interesa pomenutih u stavu 1., osim ako u otkrivanju informacija postoji neki javni interes. Upravo tuženi propuštajući da cijeni javni interes za dostavljanje predmetne informacije da li je podignuta optužnica u predmetu trgovanja dionicama pravnog lica „Bosnalijek“, je propustio postupiti zakonito.

Nije osnovano niti pozivanje tuženog na odredbu člana 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06,76/11 i 89/11), iz razloga što je odredbom člana 26. stav 4. ZSPI propisano da Zakonski akti koji se usvoje nakon ovog zakona, a čija svrha nije izmjena ovog zakona, (nesporno je da je Zakon oslobodi pristupa informacija usvojene nakon ZSPI) neće ograničiti prava i obaveze koje su utvrđene ovim zakonom. Stoga odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka koji je stupio na snagu poslije ZSPI, ne mogu se primjenjivati niti tumačiti na način da ograničavanju pravo na pristup informacija pod kontrolom javnog organa koje predstavlja javno dobro, a kako to tuženi čini u osporenom aktu.